

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 18. jūlijā*

Lieta C-382/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2005. gada 20. oktobrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv A. Aresu [*A. Aresu*] un K. Lūiss [*X. Lewis*],
pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz
Dž. Fjengo [*G. Fiengo*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans],
tiesneši P. Kūris [P. Kūris], K. Šimans [K. Schiemann] (referents), L. Bejs Larsens
[L. Bay Larsen] un K. Toadere [C. Toader],

ģenerālvokāts J. Mazaks [J. Mazák],
sekretārs J. Svēdenborgs [J. Swedenborg], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2007. gada 8. martā,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez
ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, tā kā *Presidenza del Consiglio dei Ministri — Dipartimento per la protezione civile — Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* (Ministru kabinets, Civilās aizsardzības departaments, Pilnvarotā pārstāvja birojs, kas atbildīgs par ārkārtas situācijām atkritumu un ūdens aizsardzības jomā Sicīlijā) uzsāka līgumu noslēgšanas procesu par Sicīlijas reģiona pašvaldībās radušos šķiroti savāktu sadzīves atkritumu pārpalikumu izmantošanu un šos līgumus noslēdza, nepiemērojot procedūras, kas paredzētas Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvā

92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai (OV L 209, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Direktīva 92/50”), kurā izdarīti grozījumi ar Komisijas 2001. gada 13. septembra Direktīvu 2001/78/EK (OV L 285, 1. lpp.), un it sevišķi npublicējot atbilstošu paziņojumu par publisko iepirkumu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva un it īpaši tās 11., 15. un 17. pants.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 Direktīvas 92/50 1. panta a) apakšpunktā ir minēts:

“a) “valsts pakalpojumu līgumi” ir līgumi, kas peļņas nolūkos rakstiski noslēgti starp pakalpojumu sniedzēju un līgumslēdzēju iestādi [..].”

3 Šīs direktīvas 8. pantā ir noteikts:

“Līgumus, kuru priekšmets ir I A pielikumā uzskaitītie pakalpojumi, piešķir saskaņā ar no III līdz VI sadaļas noteikumiem.”

- 4 Direktīvas 92/50 V sadaļā iekļautā 15. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Līgumslēdzējas iestādes, kas vēlas piešķirt valsts pakalpojumu līgumus ar atklātu, slēgtu vai sarunu procedūru gadījumos, kas minēti 11. pantā, šo nodomu dara zināmu paziņojumā.”

- 5 Saskaņā ar Direktīvas 92/50 17. pantu:

“1. Paziņojumus sagatavo saskaņā ar III un IV pielikumā dotajiem paraugiem un sniedz šajos paraugos prasīto informāciju. [..]

[..]

4. Direktīvas 15. panta 2. un 3. punktā minētos paziņojumus oriģinālvalodās pilnībā publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* un TED datu bankā. Katra paziņojuma būtiskās informācijas kopsavilkumu publicē pārējās Kopienas oficiālajās valodās; autentisks ir tikai teksts oriģinālvalodā.

[..]”

- 6 Direktīvas 92/50 I A pielikumā ar nosaukumu “Pakalpojumi 8. panta nozīmē” it īpaši ir iekļauta 16. kategorija “Notekūdeņu un atkritumu aizvākšana; sanitārijas un līdzīgi pakalpojumi”, kam atbilst CPC atsauce Nr. 94.

- 7 Minētās direktīvas III pielikumā it īpaši ir iekļauti “provizoriskas informācijas” un “paziņojumu par līgumiem” paraugi.

Valsts tiesiskais regulējums

- 8 4. pantā Ministru kabineta priekšsēdētāja 1999. gada 31. maija rīkojumā Nr. 2983 (1999. gada 8. jūnija *GIURI* Nr. 132), kurā izdarīti grozījumi ar 2002. gada 22. marta rīkojumu Nr. 3190 (turpmāk tekstā — “rīkojums Nr. 2983/99”), ir teikts:

“Pilnvarotais pārstāvis, Sicīlijas reģiona priekšsēdētājs, uzklaušījis Vides un teritorijas aizsardzības ministrijas viedokli noslēdz līgumus uz laiku, kas nepārsniedz divdesmit gadus, par Sicīlijas reģiona pašvaldībās radušos šķiroti savāktu sadzīves atkritumu pārpalikumu izmantošanu [...]. Pilnvarotais pārstāvis, Sicīlijas reģiona priekšsēdētājs, atkāpjoties no Kopienu publiskā iepirkuma procedūrām, [...] publiski pārskatāmā procesā šim nolūkam izvēlas industriālus uzņēmējus.”

- 9 Šajā tiesību normā ietvertie vārdi “atkāpjoties no Kopienu publiskā iepirkuma procedūrām” tika svītroti ar Ministru kabineta priekšsēdētāja 2004. gada 23. janvāra rīkojumu Nr. 3334 (2004. gada 2. februāra *GIURI* Nr. 26).

Prāvas priekšvēsture un pirmstiesas procedūra

- 10 2002. gada 5. augusta rīkojumā Nr. 670 Sicīlijas reģiona priekšsēdētājs, *Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* (Pilnvarotais pārstāvis, kas atbildīgs par ārkārtas situācijām atkritumu un ūdens aizsardzības jomā Sicīlijā, turpmāk tekstā — “pilnvarotais pārstāvis”) statusā un pamatojoties uz rīkojuma Nr. 2983/99 4. pantu, apstiprināja dokumentu ar nosaukumu “Publisks paziņojums par līgumu noslēgšanu Sicīlijas reģiona pašvaldībās radušos šķiroti savāktu sadzīves atkritumu pārpalikumu izmantošanai” (turpmāk tekstā — “apstrīdētais paziņojums”). Apstrīdētajam paziņojumam ir trīs pielikumi. A pielikumā ir minētas “Vadlīnijas Sicīlijas reģiona pašvaldībās radušos šķiroti savāktu sadzīves atkritumu pārpalikumu izmantošanai”. B pielikuma nosaukums ir “Finanšu plāna kopsavilkums”, bet C pielikums ietver tipveida līgumu, kas noslēdzams ar izvēlētajiem uzņēmējiem (turpmāk tekstā — “tipveida līgums”).
- 11 2002. gada 7. augustā Publikāciju birojam tika nosūtīts paziņojums par iepriekš minētajiem līgumiem, un tas bija izveidots pēc Direktīvas 92/50 III pielikumā norādītā paziņojuma ar nosaukumu “Provizoriska informācija” parauga. Šis paziņojums tika publicēts 2002. gada 16. augustā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (OV S 158, elektroniskā versija).
- 12 Savukārt apstrīdētais paziņojums tika publicēts 9. augustā *Gazzetta ufficiale della Regione Siciliana*.
- 13 Saņēmusi sūdzību par šo procedūru, Komisija Itālijas iestādēm 2002. gada 15. novembrī nosūtīja vēstuli, lūdzot sniegt informāciju, bet tās uz to atbildēja 2003. gada 2. maija vēstulē.

- 14 2003. gada 17. jūnijā pilnvarotais pārstāvis attiecīgi ar *Tifeo Energia Ambiente Soc. coop. arl*, *Palermo Energia Ambiente Soc. coop. arl*, *Sicil Power SpA* un *Platani Energia Ambiente Soc. coop. arl* noslēdza četrus līgumus, kas būtībā bija izveidoti pēc tipveida līguma parauga (turpmāk tekstā — “apstrīdētie līgumi”).
- 15 2003. gada 17. oktobrī Komisija saskaņā ar EKL 226. pantu Itālijas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, šo dalībvalsti kritizējot par Direktīvas 92/50, it sevišķi tās 11., 15. un 17. panta, pārkāpumu. Nebūdama apmierināta ar 2004. gada 1. aprīļa atbildi uz šo brīdinājuma vēstuli, Komisija 2004. gada 9. jūlijā nosūtīja Itālijas Republikai argumentētu atzinumu, aicinot to izpildīt pienākumus divu mēnešu laikā.
- 16 2004. gada 24. septembra atbildē uz šo argumentēto atzinumu Itālijas iestādes apstrīdēja pienākumu neizpildi.
- 17 Neesot apmierināta ar minēto atbildi, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

- 18 Komisija apgalvo, ka apstrīdētie līgumi ir pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumi Direktīvas 92/50 1. panta izpratnē un ka tie netika noslēgti, ievērojot publicēšanas prasības, kas izriet no šīs direktīvas. Tā it sevišķi norāda, ka *Eiropas Kopien*

*Oficiālajā Vēstnesī publicētajā paziņojumā bija izmantota nevis šīs direktīvas III pielikumā paredzētā paziņojuma par publisko iepirkumu veidlapa, bet gan šajā pašā pielikumā ietvertā “provizoriskās informācijas” veidlapa. Turklāt ārvalstu pakalpojumu sniedzēji esot diskriminēti salīdzinājumā ar vietējiem uzņēmējiem, kuri varēja izmantot detalizēto paziņojumu par publisko iepirkumu, kas bija publicēts *Gazetta ufficiale della Regione Siciliana*.*

- 19 Saskaņā ar Komisijas viedokli apstrīdētos līgumus nevar kvalificēt kā pakalpojumu koncesijas, kam nav piemērojama Direktīva 92/50, kā to apgalvo Itālijas Republika. Uzņēmēju atbildība faktiski nav balstīta uz tiesībām veikt pakalpojumu, par to saņemot maksu no tā saņēmēja un pilnībā uzņemoties visu risku, kas saistīts ar šo darbību.
- 20 Pirmkārt, šajā lietā atbildība uzņēmējam ir maksa, ko tam tieši pārskaita pilnvarotais pārstāvis, maksa, kuras apmērs ir noteikts apstrīdētajos līgumos, izteikts euro par tonnu atkritumu, ko pašvaldības nodevušas uzņēmējam. Ienākumi, ko uzņēmējs turklāt varot gūt no atkritumu termiskās apstrādes veidā iegūtas elektroenerģijas pārdošanas, neveido šī uzņēmēja atbildības daļu.
- 21 Otrkārt, uzņēmējs neuzņemoties risku, kas saistīts ar tā darbību, it īpaši tāpēc, ka apstrīdētajos līgumos tam ir nodrošināts ikgadējs minimālais atkritumu daudzums, turklāt paredzot ikgadēju maksas apmēra adaptāciju, ņemot vērā to, kā mainās tā izmaksas. Turklāt šajos līgumos, lai garantētu uzņēmēja ekonomisko un finansiālo līdzsvaru, ir paredzēta minētās maksas adaptācija gadījumā, ja ikgadējais faktiski nodoto atkritumu daudzums ir mazāks par 95 % vai pārsniedz 115 % no minimāli nodrošinātā daudzuma.

- 22 Itālijas valdība turpretim apgalvo, kā it īpaši izrietot no valsts judikatūras, ka apstrīdētie līgumi esot pakalpojumu koncesijas, kurām Direktīva 92/50 nav piemērojama.
- 23 Pirmkārt, šādos līgumos tiek deleģēts vispārējās interesēs esošs pakalpojums, kura nepārtrauktību nodrošināt ir uzņēmēja pienākums.
- 24 Otrkārt, attiecīgie pakalpojumi tiekot sniegti tieši to izmantotājiem, proti, pašvaldību iedzīvotājiem, kas rada atkritumus un kuri, tā kā tiem ir pašvaldībai jāmaksā nodoklis par atkritumu aizvākšanu un pārstrādi, galu galā atlīdzina uzņēmējam pārskaitīto maksu un tādējādi maksā par šiem pakalpojumiem. Pilnvarotajam pārstāvim šajā sakarā esot tikai starpnieka loma.
- 25 Treškārt, pienākums atkritumu pārstrādē saražot enerģiju un tāpat to pārdot patiešām esot apstrīdēto līgumu mērķis. Turklāt esot ierasti, ka atlīdzību par koncesiju veido ne tikai lietotāja maksātā cena, bet arī citas ar sniegto pakalpojumu saistītas darbības.
- 26 Ceturkārt un ņemot vērā uzņēmēja veiktos lielos finansiālos ieguldījumus, kas tuvojas miljardam EUR, un apstrīdēto līgumu ilgumu, proti, 20 gadus, uzņēmēja peļņa ietver riska faktoru, vismaz attiecībā uz daļu, kas saistīta ar saražotās enerģijas pārdošanu.
- 27 Piektkārt, atbilde par šādi deleģētu pakalpojumu organizāciju un vadību gulstas tikai uz uzņēmēju, administrācija veic tikai vienkāršu uzraudzības funkciju.

28 Pakalpojumu koncesijām nepieciešamo pārskatāmību varot nodrošināt ar citiem piemērotiem līdzekļiem, ieskaitot paziņojuma publikāciju specializētos valsts laikrakstos kā šajā lietā.

Tiesas vērtējums

29 Kā izriet no pastāvīgās judikatūras, pakalpojumu koncesijām nav piemērojama Direktīva 92/50 (skat. it īpaši 2005. gada 21. jūlija spriedumu lietā C-231/03 *Coname*, Krājums, I-7287. lpp., 9. punkts, un 2005. gada 13. oktobra spriedumu lietā C-458/03 *Parking Brixen*, Krājums, I-8585. lpp., 42. punkts).

30 Tā kā Itālijas valdība vairākas reizes ir uzsvērusi, ka no valsts judikatūras izriet, ka tādi līgumi kā apstrīdētie ir jākvalificē kā pakalpojumu koncesijas, vispirms jāatgādina, ka pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma definīcija ietilpst Kopienų tiesību jomā, bet apstrīdēto līgumu kvalifikācijai Itālijas tiesībās nav nozīmes, izlemjot, vai tiem ir piemērojama Direktīva 92/50 (šajā sakarā skat. 2005. gada 20. oktobra spriedumu lietā C-264/03 Komisija/Francija, Krājums, I-8831. lpp., 36. punkts, un 2007. gada 18. janvāra spriedumu lietā C-220/05 *Auroux* u.c., Krājums, I-385. lpp., 40. punkts).

31 Jautājums par to, vai apstrīdētie līgumi ir vai nav jākvalificē kā pakalpojumu koncesijas, tāpēc ir jāizvērtē tikai no Kopienų tiesību viedokļa.

32 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka minētajos līgumos ir paredzēts, ka pilnvarotais pārstāvis pārskaita uzņēmējam maksu, kuras apmērs ir izteikts euro par tonnu atkritumu, ko attiecīgās pašvaldības nodevušas minētajam uzņēmējam.

- 33 Taču Tiesa ir iepriekš lēmusi, ka no Direktīvas 92/50 1. panta a) apakšpunktā ietvertās definīcijas izriet, ka pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumi šīs direktīvas izpratnē ietver atlīdzību, kuru līgumslēdzēja iestāde tieši izmaksā pakalpojumu sniedzējam (iepriekš minētais spriedums lietā *Parking Brixen*, 39. punkts). No tā izriet, ka tāda atlīdzība, kāda paredzēta apstrīdētajos līgumos, var raksturot atlīdzības līgumu minētā 1. panta a) apakšpunkta izpratnē un līdz ar to — publisko iepirkumu (par to, ka pilsēta kādai sabiedrībai, kurai ir ekskluzīvas tiesības vākt un pārstrādāt atkritumus, pārskaita noteiktu summu par katru atkritumu tvertni vai konteineru, skat. 2005. gada 10. novembra spriedumu lietā *C-29/04 Komisija/Austrija*, Krājums, I-9705. lpp., 8. un 32. punkts).
- 34 Otrkārt, no Tiesas judikatūras izriet, ka pakalpojumu koncesija ir tad, ja nolīgtais atlīdzības veids ir ietverts pakalpojuma sniedzēja tiesībās sniegt pakalpojumu un nozīmē to, ka tas uzņemas risku, kas saistīts ar konkrēto pakalpojumu sniegšanu (skat. 2000. gada 7. decembra spriedumu lietā *C-324/98 Telaustria un Telefonadress, Recueil*, I-10745. lpp., 58. punkts, un 2002. gada 30. maija rīkojumu lietā *C-358/00 Buchhändler-Vereinigung, Recueil*, I-4685. lpp., 27. un 28. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Parking Brixen*, 40. punkts).
- 35 Taču šajā sakarā jāatzīst, ka apstrīdētajos līgumos paredzētais atlīdzības veids neizriet no tiesībām sniegt attiecīgos pakalpojumus un neietver to, ka uzņēmējs uzņemtos ar šo pakalpojuma sniegšanu saistīto risku.
- 36 Minētajam uzņēmējam atlīdzību galvenokārt faktiski maksā pilnvarotais pārstāvis atbilstoši maksai, kas noteikta par katru tam nodoto tonnu, kā atgādināts šī sprieduma 32. punktā, bet ir arī skaidrs, ka saskaņā ar apstrīdētajiem līgumiem pilnvarotais pārstāvis uzņemas nodrošināt, pirmkārt, lai visas attiecīgās pašvaldības nodotu visu atkritumu pārpalikuma daļu šim uzņēmējam un, otrkārt, lai tam tiktu nodots ikgadējs minimālais atkritumu daudzums. Turklāt šajos līgumos, lai garantētu uzņēmēja ekonomisko un finansiālo līdzsvaru, ir paredzēta maksas apmēra adaptācija gadījumā, ja ikgadējais faktiski nodoto atkritumu daudzums ir mazāks par 95 % vai pārsniedz 115 % no šī minimāli nodrošinātā daudzuma. Tajos

tāpat ir paredzēta ikgadēja maksas apmēra palielināšana atkarībā no personāla, izmantojamo materiālu, uzturēšanas darbu izmaksām, kā arī finanšu indikatora. Šajos līgumos turklāt ir paredzēta maksas pārskatīšana gadījumā, ja tiesību aktu grozījumu dēļ uzņēmējam, lai tos ievērotu, ir jāveic ieguldījumi, kuru apmērs pārsniedz zināmu apmēru.

- 37 Ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētie līgumi ir jāuzskata par pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumiem, kuriem ir piemērojama Direktīva 92/50, nevis pakalpojumu koncesijām, kurām tā nav piemērojama.
- 38 Neviens no Itālijas valdības izvirzītajiem argumentiem, lai apstrīdētu šādu kvalifikāciju, turklāt nav pārliecinošs.
- 39 Vispirms, runājot par to, ka uzņēmēji bez noligtās maksas var gūt finansiālu labumu no atkritumu pārstrādē saražotās elektrības pārdošanas, jāatgādina, ka Direktīvas 92/50 1. panta a) apakšpunktā, kurā definēts publiskā iepirkuma jēdziens, ir atsauce uz "atlīdzības līgumu" un ka līguma atlīdzības raksturs attiecas uz atlīdzību pakalpojuma sniedzējam par līgumslēdzējas iestādes paredzētā pakalpojuma sniegšanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Auroux* u.c., 45. punkts).
- 40 Šajā lietā ir acīmredzams, ka atlīdzība, ko uzņēmējs saņem par pilnvarotā pārstāvja paredzēto pakalpojumu sniegšanu, proti, nodoto atkritumu pārstrādi, iegūstot enerģiju, galvenokārt ietver pilnvarotā pārstāvja maksāto summu.

- 41 Pat pieņemot, ka ienākumus no enerģijas pārdošanas arī var analizēt kā atlīdzību par pilnvarotā pārstāvja paredzētajiem pakalpojumiem, it īpaši tāpēc, ka tas apstrīdētajos līgumos apņemas veicināt tās pārdošanu trešām personām, ar to vien, ka uzņēmējs tādējādi varētu bez maksas, kas kā atlīdzība saņemta no minētā pilnvarotā pārstāvja, papildus gūt zināmus ienākumus no trešām personām kā atlīdzību par pakalpojuma sniegšanu, nepietiek, lai apstrīdētos līgumus nevarētu kvalificēt kā publiskā iepirkuma līgumus (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Auroux* u.c., 45. punkts).
- 42 Turklāt arī apstrīdēto līgumu ilgumam un tam, ka to izpildei sākotnēji ir vajadzīgi lieli uzņēmēja ieguldījumi, nav nozīmes šo līgumu kvalificēšanā, jo šādas iezīmes var būt gan publiskā iepirkuma līgumiem, gan pakalpojumu koncesijām.
- 43 Tas pats attiecas uz to, ka atkritumu pārstrāde notiek vispārīgās interesēs. Šajā sakarā turklāt jāatgādina, kā izriet no Direktīvas 92/50 I A pielikuma, ka “pakalpojumos 8. panta nozīmē”, kuriem ir piemērojama minētā direktīva, ir iekļauta “notekūdeņu un atkritumu aizvākšanas; sanitārijas un līdzīgu pakalpojumu” kategorija, par kuru Tiesa iepriekš ir lēmusi, ka tā it īpaši aptver atkritumu savākšanas un pārstrādes pakalpojumus (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Austrija*, 32. punkts).
- 44 Visbeidzot, lai līgumu kvalificētu kā publiskā iepirkuma līgumu vai pakalpojumu koncesiju, nav nozīmes tam, vai uzņēmēja sniegtie pakalpojumi eventuāli ir tādi, kuru izpildē tam ir liela autonomija.

- 45 Tā kā apstrīdētie līgumi ir pakalpojumu publisko iepirkumu līgumi Direktīvas 92/50 1. panta a) apakšpunkta izpratnē, to piešķiršanai ir jānotiek, obligāti ievērojot šīs direktīvas tiesību normas, it īpaši tās 11., 15. un 17. pantu. Saskaņā ar šiem pantiem attiecīgajai līgumslēdzējai iestādei it īpaši ir jāpublicē paziņojums par publisko iepirkumu atbilstoši minētās direktīvas III pielikumā paredzētajam paraugam, ko tā nav izdarījusi.
- 46 No tā izriet, ka Komisijas prasība ir jāapmierina un ir jāatzīst, ka, tā kā *Presidenza del Consiglio dei Ministri — Dipartimento per la protezione civile — Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* uzsāka līgumu noslēgšanas procesu par Sicīlijas reģiona pašvaldībās radušos šķiroti savāktu sadzīves atkritumu pārpalikumu izmantošanu un šos līgumus noslēdza, nepiemērojot procedūras, kas paredzētas Direktīvā 92/50, un it sevišķi npublicējot atbilstošu paziņojumu par publisko iepirkumu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva un it īpaši tās 11., 15. un 17. pants.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 47 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospiež:

- 1) tā kā *Presidenza del Consiglio dei Ministri — Dipartimento per la protezione civile — Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* uzsāka līgumu noslēgšanas procesu par Sicīlijas reģiona pašvaldībās radušos šķiroti savāktu sadzīves atkritumu pārpalikumu izmantošanu un šos līgumus noslēdza, nepiemērojot procedūras, kas paredzētas Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvā 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai, kurā izdarīti grozījumi ar Komisijas 2001. gada 13. septembra Direktīvu 2001/78/EK, un it sevišķi npublicējot atbilstošu paziņojumu par publisko iepirkumu *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva un it īpaši tās 11., 15. un 17. pants;

- 2) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]

